

La tria per Andreu Loncà

VERSOS CONVERSOS

Les formes del poeta Francesc Gelonch i Bosch, que ha publicat fa poc *La mandra no és un ocell*, no conviden a la teorització sense dir obvietats grosses, de pota d'elefant, ruboritzadores.

La seua poesia, escrita en un arc temporal que abraça tota la joventut conscient, és pensada i escrita per ser dita entre conversos. El vaig sentir als recitals primaverals de poesia del Bar Gilda de Lleida i em va semblar que estava avesat a un públic acostumat a avantguardes, il·luminacions i exploracions. A mi em va agradar però potser el públic lleidatà està més avesat als estàndards. El poeta, però, m'afirmà que sabia on anava, que els seus camins literaris són transitats per molts altres poetes del món. Havent-lo sentit, vaig escriure'n aquest paper.

Les lògiques dels discursos s'assemblen malament.

De cop, les paraules cel, home en cos de camisa a la terrassa, núvol, canya de cervesa, poeta recitant, mestra jubilada rient, fina noia arbequina, capellà que temps ha penjat els hàbits, pell morena i flor al clavell esdevenen melodies calligràfiques de la poesia dita. "Dir" modifica la respiració; recitar mou les papallones invisibles entre les falcilles del capvespre.

El desig, que havia estat cenyit amb corretja de couro, ha cridat les seues lleis. El llenguatge ha sortit de la gàbia.

Les lògiques de les lleis s'assemblen malament. De cop, no hi ha una sola llei. Homes terrosos surten del ventre de la caverna; pàl·lids, parlen un altre llenguatge encara amb impressionades lluentors de sol nou. Els que encara habiten la foscuria tenen ulls grossos molt adaptables, desproporcionats, tirant a granota, amb bosses

RECITAL.

Recital del poeta Francesc Gelonch del seu llibre 'La mandra no és un ocell'.

grosses que lliguen amb la panxa. Llurs dones mengen amb coberts; beuen vi amb aire displicent. Miren però no s'hi veuen. Escolten però no hi senten. No es mouen.

Hi ha la llei del sol i la del mar; la llei del mètode i la dels canvis; hi ha la llei dels diners i la dels déus. Hi ha la llei de

les caixes dels morts. I la llei dels rei.

Les lògiques de l'aparença s'assemblen malament.

¿Per què hauries de seure a les escales d'una església medieval ja dessacralitzada si no haguessis begut la garnatxa blanca de la poesia, dius en silenci a una noia bruna? A les catedrals del vers les frases es couen al punt, però la frase segueix.

No hi ha amor de viure sense desesper de viure. Una cita sosté un article, però la frase segueix.